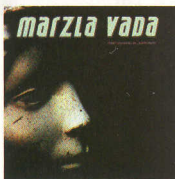

Z LASERJEM:

+ OBRUHANO
 ++ POZABLJENO
 +++ VREDNO POSLUŠANJA
 ++++ NADVSE PRIMERNO
 +++++ PRIPOROČAMO

MARZLA VADA
 MED VENERO IN JUPITROM

CD KUDMV, Distribucija Nika Records 2006

Na žalost so, kljub posameznim poskusom napadov na (rokovsko) ambientalno glasbo, Marzla vada doma nekje na Štajerskem in svojo pohorsko mikrolokacijo težko prikrrijejo. Potem ko iz ambienta pobegnejo v rokenrol in iz rokenrola med samosvoje darkerske komade, se mi zdi, kot da bi poslušal temačnejše komade mnogo pomembnejših Štajercev MI2.

Seveda to pomeni tudi občasno težnje in tematike, ki jih tale pomlad že kar težko prenese: veter z juga, žalost, jezo, osamljenost, črve, ki se mastijo s trupli ... Patos, spominjanje na smrt in neizpolnjeno ljubezen se neredko spremenijo v dijaško poezijo, ki išče svoje rešitve v smrti pa tudi v samomoru. Kakorkoli že - pohorske kitare vsake toliko solidno zažagajo, imajo nekaj solidnih melodij, za kaj več pa bo predvsem treba razmisliti, v kateri smeri naj se stvari gibljejo v prihodnosti. (mš)

STEREOLAB
 FAB FOUR SUTURE

CD Too Pure 2006

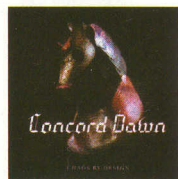
Za londonske Stereolab se je skozi čas že ustalila fraza, da so band, ki je z vsakim albumom preprosto vedno dober. To velja sploh za ljubitelje njihovega zvoka - svojstvene in žlahtne eklektične zlitine psihadeličnega popa, krautrocka, eksotike, analogne elektrone, loungea, avantgarde in še česa. Po predzadnjem albumu Margerine Eclipse iz leta 2004, kjer so Stereolab še prebolevali smrt njihove članice, backvokalistke Mary Hansen, so pred kratkim izdali novi album Fab Four Suture, ki je sicer zbirka njihovih v zadnjem letu in v omejeni nakladi objavljenih EP-jev (to so bili vajeni početi že na albumih-kompilacijah Switched On in Aluminum Tunes). Stereolab se na njem produkcijsko

bolj razbohotijo in glasbeno razživijo kot na prejšnjem, sicer pa predvsem proslavljajo svoj zvok, ki so ga utemeljili že na albumu Emperor Tomato Ketchup. Na novem albumu Fab Four Suture Stereolab torej ne raziskujejo kakšnih novih smeri ali vpeljujejo nekih glasbenih inovacij, prej gre za utrjevanje, mogoče celo vračanje k svojim zlatim časom. S tem pa Stereolab idejno še vedno oziroma znova suvereno opravičujejo svoj status ene najbolj intrigantnih eksperimentalnih pop zasedb. (dv)

++++

CONCORD DAWN
 CHAOS BY DESIGN

CD Uprising 2006, www.concord-dawn.co.nz

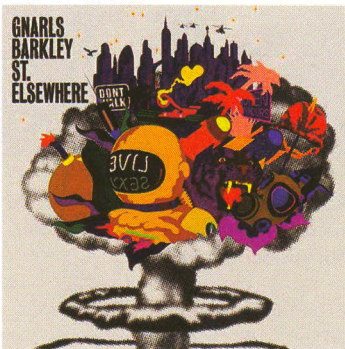

Po rahlem padcu tempa izdaj je tukaj dolgo pričakovani, že četrti album novozelandskega tandema Concord Dawn. Matty C. in Kiljoy na tem albumu predstavljata komade, ki so in bodo izhajali na Hospital, Ram Records ali Metalheadz, njun polni in kompleksni zvok pa tokrat pošteno cepi na dva pola. Skozi mehkejšega se - še izraziteje kot do sedaj - predstavljajo z gostujočimi vokali, pri čemer so temačne pevalice (*Man For All Seasons* ali Goldiejevska navdihnjena *Say Your Words*) precej bolj uspele kot funky *Never Give Up On Love*, precej ušes pa bo pogrešalo boben (in izrazit bas) v *Lost At Sea*. Zato pa sta C. Dawna zmagovalca v kategoriji temno, saj so tresoči, produkcijsko dovršeni in zvokovno pred časom zveneči rollerji kot *Blow*, *Broken Eyes*, povsem prikovano *One Night In Reno* ali *Aces High* (s *State Of Mind*) čista zmaga, vodilo za ostale in večkrat uspeli eksperiment delanja trde plesne glasbe na drum and bass pogon. V najboljši izmed dosedanjih štirih albumskih izdaj ter njuni poti, ki ne vsebuje posiljenih vsakomesečnih vinilnih izdaj, slabih komadov skorajda ni - del(uje)ta temeljito in napredujeta. Sicer teje pinceti lahko prisluhnete tudi v torkovi dopoldanski ponovitvi Tolpe bumov na RŠ. Plošča, ki se ne neha poslušati po nekaj dneh in bo ostala med najboljšimi letos. Kvalitetno. (dr.um)

++++

GNARLS BARKLEY
 ST. ELSEWHERE

CD WARNER 2006, WWW.GNARLSBARKLEY.COM

Komad *Crazy* tandem Gnarls Barkley (ime je bojda *homage* košarkarju Charlesu Barkleyju, ki je slovel kot zver pred dobo orjaka Shaqa) je spreminil pravilo glasbene industrije; je namreč prvi, ki se je zavihtel na prvo mesto angleške lestvice samo z (uradnim!) downloadanjem prek interneta. K temu sta izdatno pripomogla predstavitev in štiri-

mesečno vrtenje s strani BBC-jevih DJ-jev, še bolj pa soulerski glas, ki na minimalistično podlago v refrenu izjoče od "*Does that make me crazy?*" do ugotovitve "*Maybe I'm crazy, maybe you're crazy, maybe we're crazy, probably.*" Res je - kot pravi Štamcar - da nam bo komad avgusta paral živce, toda trga s čistino! Ob norenju z downloadi je v ozadju zgodba producenta Danger Mousa, ki je pred dvema letoma remiksiral Jay-Z-jev *Black Album* in *White Album* Beatlesov ter ustvaril mejnik, poimenovan logično *The Grey Album*. Zdaj na briljantnem albumu St. Elsewhere Mouse piše zgodovino pod vzdevkom Gnarls Barkley z raperjem, producentom in pevcem Cee-Lojem, katerega glasbena pot je prepolna sodelovanja s slovitimi glasbenimi imeni: od Timbaland in MTV-jevskih The Pussycat Dolls pa do Carlosa Santane in horde hip-hoperjev. Štirinajst komadov na *St. Elsewhere* je kratkih 38 minut in se slogovno raztezajo od lastnih s soulom (ali na trenutke gospelom) prežetih biserov (ob *Crazy* še *Smiley Faces*, *The Last Time* in *Who Cares*) prek minimalnega hip-hopa, tekočih reminiscenc na Five Young Cannibals, pa Yardbirdse, potem spet na Screamin' Jay Hawkinsa ... edino še več umazanih urbanih plesnih sekvenc malce manjka. Navkljub temu je plošča popolnoma samozadostno perfektna. V bistvu ni nenavadno, da sta Američana uspela v Angliji; njuna s soulom prepojena in prežeta tvorba je morala uspeli na formuli, ki se od 60. in Motowna (ali prej producenta Phila Spectorja) ni bistveno spremenila; največji hiti imajo preproste melodije in markantne, neponovljive glasove, ki iz treh akordov interpretirajo brezčasno himnično umetnino. Tukaj so vokali aranžirani do zmerne popolnosti, kar pomeni, da še lahko dihamo ob vseh nasnetih glasovnih sekvencah. Njuni komadi zvenijo sveže, kot da smo v obdobju soula, in pritegnejo instantno kot Tarantinovi filmi, v katere bi gladko lahko uvrstili pol komadov. Plošča bo globalni hit, Anglija je bila le epicenter. Zgodovina pa uči, da so velika ameriška glasbena imena (od Jimija Hendrixa do Tori Amos) najprej uspela na Otoku in se nato zmagovito vrnila domov. Svet je njun, osvojila ga bosta s ploščo, na kateri ni slabega komada, uvodni verz *Crazy*: "*I remember, I remember when I lost my mind ...*" pa bo sprožil masovne histerije na zabavah tega poletja. To, da nihče ne bo pozoren na besedila, ki so *deep shit*, pa je druga zgodba. Pa vseeno, za pokušino, iz *Who cares*: "*Everybody is somebody, but no one wants to be themselves, and if I ever wanted to understand me, I had to talk to somebody else ...*" Aditivno. (elvis)

++++